

[Svend Haugaard.]

store glæde over, at man er nået så langt og giver det radikale venstres støtte til alle bestræbelser for en videregående afspænding, for et videregående samarbejde på alle områder og snarest mulig og stærkest mulig reduktion af de militære styrker.

Gert Petersen: Dette er en af de situationer, hvor jeg også fra vort partis side — det er en lidt usædvanlig situation, når det drejer sig om udenrigspolitik — kan udtrykke tilfredshed med det arbejde, som er gjort både af denne regering og af den forrige regering.

Jeg har den opfattelse, at netop Danmark i de forskellige internationale konciler, hvor man har mødtes — selv om nogle af de drøftelser, der foregår inden for NATO, er så hemmelighedsfulde, som om det var i Kreml eller i Vatikanets kældre, de fandt sted — har været ét af de lande, som også inden for NATO har trukket det tunge læs for at stemme de vestlige magter mildere over for tanken om en europæisk sikkerhedskonference. Det synes jeg er udmærket; jeg mener, at det har været og er en nødvendighed for at komme videre med en stabilisering af situationen i Europa, at en sådan konference bliver afholdt.

Det er jo ingen hemmelighed trods alt hemmelighedskræmmeri, som også den forrige taler var inde på det, at der har været megen mistænksomhed at overvinde, der har utvivlsomt også været megen mistænksomhed østpå; selv om det dog er Øststaterne, som siden 1966 temmelig konsistent har fremført tanken om en sikkerhedskonference, har der nok alligevel været og har kunnet spores af og til en lidt svigtende interesse også derovre for tanken, men dér, hvor vi befinder os, altså på den vestlige side, tror jeg nok, man må sige, at der igennem mange år har været en meget skeptisk og i og for sig afvisende holdning blandt en række af de vestlige stormagter.

Det er altså ændret nu, men derfor skal man ikke tro, at den hellige grav er vel forvaret. Når jeg hører på denne debat og hører ordførerne for de forskellige partier, hvad enten det er fra socialdemokratiet eller de borgerlige partier, så føler jeg mig — og det er da en god ting — hensat til en helt anden verden, end da jeg i januar måned

overværede debatten om det samme spørgsmål i Europarådets konsultative forsamling, som består af parlamentariske repræsentanter for de vesteuropæiske lande, både dem i fællesmarkedet og dem udenfor. Det var helt andre toner, der lød dér, i hvert fald fra en gruppe på op mod halvdelen af forsamlingen, og som udgjorde et flertal blandt talerne; det var en dyb skepsis over for selve tanken om en sikkerhedskonference, som kom til orde, megen tale om, at denne sikkerhedskonference var et russisk trick for at hindre det vesteuropæiske samarbejde, en afvisende holdning til selve konferencen. Man kan nok sige, at stemningen er anderledes i denne sal. Det er udmærket, men det hører med i billedet, at mens den kolde krigs toner stort set er forstummet herhjemme i almindelighed og i særdeleshed her i folketinget, så skal vi lige gøre os klart, at disse toner stadig væk høres ude i Europa, de høres i en række andre vesteuropæiske lande, og jeg tror, at i det kor af vesteuropæiske lande har Danmark en mission for at give den tone indpas, som er vores, og som adskiller sig fordelagtigt i en afspændingsvenlig og en mere realistisk retning fra en række af de toner, vi i øvrigt hører i Vesteuropa.

Det er åbenbart, at der forud for den situation, vi nu er kommet til, og som vi kom til i går med åbningen af de forberedende drøftelser med henblik på sikkerhedskonferencen, er gået en omfattende udvikling. Det gælder verdenspolitisk med SALT-aftalerne mellem USA og Sovjetunionen — og SALT-aftalerne er jo ikke de eneste, det var jo et helt kompleks af aftaler, der blev indgået under den amerikanske præsidents besøg i Moskva. Man har i den forbindelse genkaldt sig et navn som Metternich, man har endda udnævnt den amerikanske professor Kissinger til at være den moderne Metternich. Og ihvorvel min sympati for Kissinger og den politik, han står for, kan være på et meget lille sted, vil jeg dog sige, at jeg ikke kan opfatte det som en ubetinget skælden ud, for jeg tror, at skal vi nå frem til en afspænding, skal vi nå frem til de friere forhold, også når det drejer sig om bevægelser over grænserne osv., som der er talt om her, så er forudsætningen, at freden bliver betrygget, så er forudsætningen, at utrygheden bliver overvundet, og jeg tror, at